

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 33 0 P 084932 24 Gž
Tuzla, 09.05.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fahire Alić, kao predsjednika vijeća, Sabire Baraković i Ivane Mott-Bašić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja N.S., sin I., iz ..., Općina B., koga zastupa punomoćnik Emina Habota, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog M.K., advokata iz Ž., ulica ..., G.Ž., radi naknade materijalne štete po tužbi tužitelja, v.ps. 63.478,30 KM, i isplate duga po protivtužbi tuženog, v.sp. 6.875,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 P 084932 20 P od 10.05.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.05.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje u stavu I i III izreke.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi: „Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 63.478,30 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.“

Stavom II izreke prvostepene presude, odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog koji glasi: „Obavezuje se tužitelj da tuženom na ime naknade za pružene advokatske usluge isplati iznos od 6.875,00 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.“

Stavom III izreke prvostepene presude, odbijen je zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 6.329,00 KM.

Protiv prvostepene presude, u dijelu odluke u stavu I i III izreke, žali se tužitelj zbog svih razloga iz člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu: ZPP), te zbog povrede prava iz člana 6. stav 1. i člana 14.

Evropske konvencije za zaštitu osnovnih ljudskih prava i sloboda, člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju za zaštitu osnovnih ljudskih prava i sloboda, kao i odredaba člana I/2, II/2 i 3 tačke e) Ustava Bosne i Hercegovine, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači na način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, ili da se prvostepena presuda u pobijanom dijelu ukine i u tom dijelu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Predmet spora relevantan za ovu fazu žalbenog postupka je zahtjev tužitelja za naknadu štete u ukupnom iznosu od 63.438,30 KM, plaćen od strane tužitelju tražiocu izvršenja ... u izvršnom postupku pokrenutom protiv tužitelja kao izvršenika, koja šteta je prema navodima iz tužbe nastala uslijed propusta tuženog, kao punomoćnika tužitelja, u zastupanju tužitelja u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 225225 15 P i u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj 126 0 P 098701 12 P.

Tužitelj je tužbeni zahtjev zasnovao na navodima: da je tužitelj, kao udružilac sredstava, sa ..., kao proizvođačem, zaključio Ugovor o udruživanju sredstava radi finansiranja izgradnje stambeno poslovnog objekta, broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine, kojim se tužitelj obavezao da će udružiti novčana sredstva, a proizvođač da će izgraditi određeni stambeni prostor za tužitelja u ugovorenom roku i isti mu predati u posjed i slobodno raspolaganje, da je članom 3. ugovora predviđeno da će tužitelj finansiranje izvršiti na način što će iznos od 111.579,51 KM isplatiti putem cesije sa podizvođačem ..., a iznos PDV-a od 18.968,49 KM će isplatiti žiralno proizvođaču; da su slijedom ugovorenog načina plaćanja kupoprodajne cijene stana, dana 29.10.2009. godine tužitelj i ... sačinili zapisnik o sravnjenju međusobnih obaveza, u kojem je konstatovano da ukupna obaveza tužitelja za predmetni stan iznosi 120.000,00 KM, te da ukupna obaveza Z.M., kao vlasnika navedene obrtničke radnje prema tužitelju, također iznosi 120.000,00 KM, i da je na taj način tužitelj izmirio sve svoje obaveze za predmetni stan po ugovoru broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine, kao i da se Z.M. obavezuje da će sa proizvođačem, tj. firmom ... urediti međusobne obaveze i predati tužitelju predmetni stan u posjed najkasnije do 30.04.2010. godine; da je zbog poremećaja poslovnih odnosa između ..., kao podizvođača, i firme ..., kao proizvođača na izgradnji stambenog objekta, a time i ugovorenog stana tužitelju, na tužitelja vršen pritisak, i da je tužitelj ucjenjivan da neće dobiti u posjed i vlasništvo predmetni stan ukoliko ne potpiše Anex ugovora sa ..., pa da je time tužitelj bio prisiljen da potpiše Anex ugovora od 15.07.2010. godine, kojim je izmijenjen član 3. osnovnog ugovora tako što je određeno da tužitelj ugovorenu cijenu stana od 130.548,00 KM iz osnovnog ugovora

plati na način da iznos od 63.397,57 KM plati putem cesije broj 58/10 sa podizvođačem ..., da iznos PDV-a od 18.968,69 KM plati žiralno na žiro račun proizvođača ..., a da preostali iznos ugovorene cijene stana od 48.181,94 KM plati u 24 jednake mjesečne rate, a koji Anex ugovora je prema navodima tužitelja apsolutno ništav u smislu člana 103. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO), jer da je zaključen Anex ugovora protivan ustavu, moralu društva i dobrim poslovnim običajima, pa da se na taj način firma ... nastojala neosnovano obogatiti na štetu tužitelja, a što da je naposljetku i učinjeno zbog nesavjesnog i neprofesionalnog postupanja tuženog; da su tužitelj i njegova supruga N.S. sa firmom ..., čiji je osnivač tužitelj, dana 29.10.2009. godine zaključili ugovor o preuzimanju duga, kojim su njih dvoje preuzeli dug ... u iznosu od 92.925,79 KM, vlasnika Z.M. iz L., s krajnjim ciljem da putem cesije tužitelj izmiri svoje obaveze za ugovoreni stan prema ..., i da je zbog navedenih okolnosti pod kojim je tužitelj potpisao Anex ugovora od 15.07.2010. godine, tužitelj putem tuženog, kao angažovanog punomoćnika u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P dana 05.10.2011. godine podnio tužbu protiv tuženih Z.M. iz L., kao vlasnika ..., i ..., radi naplate duga u iznosu od 67.150,43 KM, a što prema podacima spisa predstavlja razliku između ugovorene cijene stana od 130.548,00 KM iz ugovora broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine i iznosa od 63.397,57 KM koji je tužitelj prema Aneksu ugovora od 15.07.2010. godine platio proizvođaču ... putem cesije broj 58/10 zaključene sa ...; da je zbog propusta tuženog da u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P predloži i sudu dostavi sve materijalne dokaze koje mu je tužitelj dostavio na okolnost da je tužitelj (tuženi u tom predmetu) u cijelosti platio dug firmi ... (tužitelju u tom predmetu) po osnovu ugovorene kupoprodajne cijene stana, tužitelj izgubio spor budući da je presudom Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P od 23.03.2016. godine, koja je zbog propusta tuženog da blagovremeno izjavi žalbu postala pravosnažna i izvršna, te je u izvršnom postupku po prijedlogu tražioca izvršenja ..., tužitelj platio iznos od 32.121,30 KM na ime glavnog duga, iznos od 20.078,00 KM na ime zateznih kamata, i iznos od 4.674,00 KM na ime troškova parničnog postupka, te iznos od 1.138,00 KM na ime troškova izvršnog postupka, što predstavlja ukupan iznos od 58.011,30 KM; da je zbog propusta tuženog da u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P, kao dokaz predloži i dostavi ugovor o preuzimanju duga od 29.10.2009. godine, presudom Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P od 16.05.2016. godine, tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom za isplatu potraživanog iznosa od 67.150,43 KM, zajedno sa kamatnim zahtjevom i troškovima postupka, i ujedno je obavezan da na ime troškova parničnog postupka prvotuženom Z.M., vlasniku ... isplati iznos od 2.971,50 KM, a drugotuženom ... isplati iznos od 4.957,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 17.06.2016. godine pa do konačne isplate, koja presuda je zbog propusta tuženog da blagovremeno izjavi žalbu također

postala pravosnažna i izvršna, a potom je tužitelj u izvršnom postupku po prijedlogu tražioca izvršenja ..., istom platio i iznos od 5.467,00 KM, koji se sastojao od dosuđenih troškova parničnog postupka tražiocu izvršenja od 4.957,00 KM i zakonskih zateznih kamata na taj iznos; te da je tuženi zbog propusta da blagovremeno podnese žalbe na navedene presude, te propusta da tužitelju preda cjelokupnu dokumentaciju iz navedenih parničnih predmeta, pravomoćnom presudom Disciplinskog suda Advokatske komore Federacije BiH Regionalna advokatska komora Tuzla, broj: D.P.12/2017 od 17.12.2018. godine oglašen krivim zbog teže povrede advokatske dužnosti iz člana 78. stav 1. alineja 1. i 5. Statuta Advokatske komore Federacije BiH, i člana 58. stav 1. tačka 1. Zakona o advokaturi Federacije BiH, kao i postupanja suprotno članu 24. stav 2. Zakona o advokaturi Federacije BiH, i da mu je radi toga izrečena novčana kazna u iznosu od 2.000,00 KM.

Između stranaka nisu bile sporne činjenice na kojima je tužitelj zasnovao svoj tužbeni zahtjev, a koje se tiču zaključenja Ugovora o udruživanju sredstava radi finansiranja izgradnje stambeno poslovnog objekta broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine, ugovorene kupoprodajne cijene iz tog ugovora za stan tužitelja te ugovorenog načina plaćanja iste, zaključenja Aneksa tog ugovora sa firmom ... od 15.07.2010. godine, a kojim je izmijenjen član 3. osnovnog ugovora u pogledu načina plaćanja ugovorene cijene stana, zatim navedenog plaćanja od strane tužitelja u izvršnom postupku firmi ..., kao i u pogledu osude i kažnjavanja tuženog od strane Disciplinskog suda Advokatske komore Federacije BiH Regionalne advokatske komore Tuzla zbog povrede advokatske dužnosti.

Ono što je sporno među parničnim strankama je da li je do predmetne štete došlo uslijed propusta tuženog u zastupanju tužitelja u naprijed navedenim parničnim predmetima, odnosno da li bi tužitelj uspio u sporu u tim predmetima da na strani tuženog nije bilo propusta u zastupanju, kako je to tužitelj tvrdio tokom postupka, i na čemu istrajava u žalbi.

Suprotno žalbenim navodima, i po ocjeni ovog suda nisu ispunjeni opšti kumulativni uslovi za nastajanje obaveze tuženog da tužitelju naknadi predmetnu štetu, iz člana 154. stav 1. ZOO (štetna radnja, šteta, uzročna veza između štetne radnje i štete i krivica štetnika), jer tužitelj nije dokazao postojanje uzročne veze između propusta tuženog u zastupanju tužitelja i nastale štete (član 123. stav 1. ZPP u vezi sa članom 154. stav 1. ZOO), čime tuženi nije u obavezi da tužitelju naknadi predmetnu štetu, a kako to pravilno navodi prvostepeni sud u razlozima pobijane presude.

Naime, da su od strane tuženog kao advokata i punomoćnika tužitelja u parničnom predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P dostavljeni i predloženi materijalni dokazi (zapisnik o

sravnjenju međusobnih obaveza sačinjen 29.10.2009. godine, i potpisan od strane tužitelja i Z.M., vlasnika ... na iznos od 120.000,00 KM, i ugovor o međusobnom sravnjenju i izmirenju obaveza od 17.10.2010. godine, koji su zaključili tužitelj i Z.M., vlasnik ... na isti novčani iznos) na koje se tužitelj pozivao u tužbi i tokom postupka i na koje ukazuje i u žalbi, i da je u parničnom predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P, predložen i dostavljen kao dokaz ugovor o preuzimanju duga od 29.10.2009. godine, zaključen između tužitelja i njegove supruge N.S., s jedne strane, i firme tužitelja ..., s druge strane, i po ocjeni ovog suda tužitelj ne bi uspio u sporu u tim parničnim predmetima, radi čega tuženi nije u obavezi da zbog navedenih propusta u zastupanju i propusta da blagovremeno izjavi žalbe na presude koje su donesene u istim predmetima, tužitelju naknadi štetu kao posljedicu izvršenog plaćanja od strane tužitelja u izvršnim postupcima po osnovu pravosnažnih i izvršnih presuda donesenih u tim parničnim predmetima, a kako to pravilno zaključuje prvostepeni sud.

Ovo iz razloga što je Anexom ugovora od 15.07.2010. godine, zaključen između tužitelja, kao udružioca sredstava, i ..., kao proizvođača, izmijenjen član 3. osnovnog ugovora, te je određeno da tužitelj ugovorenu cijenu stana od 130.548,00 KM (111.579,51 KM + 18.968,49 KM na ime PDV), plati na način da iznos od 63.397,57 KM uplati putem cesije broj 58/10 sa podizvođačem ..., zatim iznos PDV-a od 18.968,69 KM žiralno na žiro račun proizvođača, a da preostali iznos od 48.181,94 KM proizvođaču plati u 24 jednake mjesečne rate od 2007,58 KM, sa dospijećem pojedine rate 15-tog u mjesecu počev od avgusta 2010. godine, pa je slijedom toga Općinski sud u Tuzli u predmetu broj: 32 0 P 225225 15 P, kod utvrđenja da su ..., kao ustupilac potraživanja, zatim tužitelj, kao izvršilac plaćanja, i ..., kao primalac uplate, zaključili ugovor o ustupanju potraživanja-cesiji broj 58/10 na iznos od 63.397,57 KM, da je tužitelj naredni dan po zaključenju Anexa ugovora na žiro račun proizvođača uplatio iznos PDV-a od 18.968,69 KM, te da je tužitelj od preostalog dugovanog iznosa od 48.181,94 KM proizvođaču uplatio svega 16.060,64 KM, obavezao tužitelja (tuženog u tom predmetu) da ... (tužitelju u tom predmetu) plati preostali iznos duga od 32.121,30 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na pojedine mjesečne rate od 2.007,58 KM, počev od dospelosti pa do isplate, pri čemu je taj sud s pravom dao relevantan značaj činjenici da tužitelj nije dokazao da je u određenom roku iz člana 117. ZOO tražio poništenje zaključenog Anexa ugovora.

Zato, u situaciji kada je Ugovor o udruživanju sredstava broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine, zaključen između tužitelja i ..., a ne između tužitelja i podizvođača ..., te kada je Anexom ugovora od 15.07.2010. godine izmijenjen način plaćanja ugovorene cijene stana, u pogledu kojeg Anexa ugovora tužitelj ni u ovom postupku nije tvrdio i dokazivao da je prethodno u drugoj parnici pravomoćnom presudom

poništen taj Anex ugovora kao i ugovor o cesiji broj 58/10 na iznos od 63.397,57 KM, koji je naveden u Aneksu ugovora od 15.07.2009. godine, i po ocjeni ovog suda tužitelj ne može sa uspjehom isticati da je bio prisiljen na zaključenje anexa ugovora i da je isti ništav, a niti se pozivati na činjenicu da su on i podizvođač ... zapisnikom o sravnjenju međusobnih obaveza regulisali međusobna potraživanja u iznosu od 120.000,00 KM, i da su potom zaključili ugovor o međusobnom sravnjenju i izmirenju obaveza u istom iznosu, i to tužitelj kao „kupac“, a Z.M., vlasnik ..., kao „prodavac“, u kojem je navedeno da prodavac duguje kupcu po ugovoru broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine po osnovu kupovine stana ukupno 120.000,00 KM, te da se prodavac obavezuje da, ukoliko ne isporuči kupcu stan, izvrši povrat novca najkasnije do 30.06.2010. godine, a da u suprotnom kupac svoja potraživanja od 120.000,00 KM naplati putem suda.

Ovo tim prije kada se ima u vidu da je prema sadržaju navedenog ugovora o udruživanju sredstava prodavac stana ..., a ne ... kako je to navedeno u ugovoru o međusobnom sravnjenju i izmirenju obaveza koji su zaključili tužitelj i Z.M. kao vlasnik Osim toga, prema sadržaju navedenog zapisnika o međusobnom sravnjenju i izmirenju obaveza radilo se o potraživanjima firme ... (čiji je osnivač tužitelj) od ..., a ne o potraživanjima tužitelja prema ovoj obrtničkoj radnji, a to slijedi i iz samih navoda tužitelja da je podizvođaču ... isporučivana roba navedene firme tužitelja.

Prema tome, sve i da je tuženi u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P, kao punomoćnik tužitelja (tuženog u tom predmetu) predložio i sudu dostavio materijalne dokaze (zapisnik o sravnjenju međusobnih obaveza sačinjen 29.10.2009. godine između tužitelja i Z.M., vlasnika ... i ugovor o međusobnom sravnjenju i izmirenju obaveza od 17.06.2010. godine, zaključen također između tužitelja i Z.M., kao vlasnika ..., isti ne bi bili od uticaja na drugačiju presudu prvostepenog suda u tom predmetu, radi čega tužitelj i po ocjeni ovog suda nije dokazao da bi u postupku koji je vođen pred Općinskim sudom u Tuzli u predmetu broj: 32 0 P 225225 15 P ishodovao povoljniju odluku za sebe, tj. da bi po toj odluci ..., kao tužitelj, bio u cijelosti odbijen sa tužbenim zahtjevom za isplatu glavnog duga od 32.121,30 KM, a time i sa kamatnim zahtjevom i zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka, i da slijedom toga na strani tužitelja ne bi došlo do umanjenja njegove imovine u ukupnom iznosu od 58.011,30 KM, koji je tužitelj platio u izvršnom postupku tražiocu izvršenja ..., na kojim tvrdnjama je tužitelj i zasnovao tužbu, i na kojim neosnovano istrajava u žalbi.

Isto tako, ni to što je u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P tuženi propustio da kao dokaz predloži i dostavi ugovor o preuzimanju duga od 29.10.2009. godine, zaključen između

tužitelja i njegove supruge N.S., s jedne strane, i firme ..., s druge strane, samo po sebi ne može opravdati tvrdnje tužitelja da bi u tom postupku tužitelj ishodovao povoljniju odluku za sebe, i da u vezi s tim ne bi bio obavezan na naknadu troškova parničnog postupka ..., a koje mu je platio u izvršnom postupku.

Naime, ugovor od 29.10.2009. godine, koji je zaključen između tužitelja i njegove supruge N.S., s jedne strane, i firme ..., s druge strane, iako je označen kao ugovor o preuzimanju duga, prema svom sadržaju nema pravni značaj takvog ugovora, budući da se prema odredbi člana 446. stav 1. ZOO, kojom je regulisan ugovor o preuzimanju duga, preuzimanje duga vrši ugovorom između dužnika i preuzimaoca, na koji je pristao povjerilac, što nije u konkretnom slučaju jer je navedeni ugovor zaključen između povjerioca (...) i trećeg lica (tužitelja i njegove supruge) pa kao takav u smislu člana 451. ZOO predstavlja ugovor o pristupanju dugu Z.M., vlasnika ... koji je on imao prema povjeriocu ..., a kako to pravilno zaključuje prvostepeni sud.

Osim toga, tužitelj u tužbi i tokom postupka nije tvrdio i pružio odgovarajuće dokaze da je svojoj firmi ... platio dug ..., vlasnika Z.M., u iznosu od 92.925,79 KM, na čije se plaćanje tužitelj obavezao ugovorom od 29.10.2009. godine.

Stoga, ne mogu se prihvatiti žalbeni navodi da je prvostepeni sud izveo krajnje arbitraran i proizvoljan zaključak da se ne radi o ugovoru o preuzimanju duga, već da se radi o ugovoru o pristupanju dugu, da je pri tome sud apsolutno pogrešno i selektivno primijenio samo član 446. stav 1. ZOO, da je svjesno zanemario odlučnu pravno-relevantnu činjenicu da sve i da se radi o ugovoru o preuzimanju duga, preuzimalac i raniji dužnik postaju solidarni dužnici, pa ako jedan solidarni dužnik ispunji cjelokupnu obavezu ima pravo da se regresnom tužbom namiruje od ostalih solidarnih dužnika u skladu sa članom 424. ZOO, i da bi upravo iz tih razloga blagovremeno uložena žalba na označenu presudu mogla dovesti do drugačije odluke suda. Iz istih razloga bez uticaja su žalbeni navodi da je zbog neblagovremenog ulaganja žalbi od strane tuženog na presude donesene u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P i u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P, tužitelju uskraćena mogućnost ulaganja revizije Vrhovnom sudu Federacije BiH, apelacije Ustavnom sudu BiH i predstavke Evropskom sudu za ljudska prava u Strazburu, te se ne mogu prihvatiti ni žalbeni navodi da se, potpisivanjem Anexa ugovora od 15.07.2010. godine, donošenjem označene presude Općinskog suda u Tuzli na koju tuženi nije blagovremeno uložio žalbu, i provođenjem te presude, firma ... neosnovano obogatila na štetu tužitelja, što da je apsolutno nezakonito u smislu člana 210. ZOO, odnosno protivno prinudnom pravnom poretku, ustavu i moralu u smislu člana 103. ZOO.

Pravilnost pobijane presude ne može se dovesti u pitanje ni žalbenim navodima da je tuženi u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P nesavjesnim radom prouzrokovao plaćanje troškova parničnog postupka punomoćniku tuženog ... u tom predmetu, te zakonskih zateznih kamata na te troškove kao i troškova pokrenutog izvršnog postupka, i da je u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 225225 15 P prouzrokovao plaćanje kako glavnog duga, tako i zateznih kamata na glavni dug, troškova parničnog postupka, kamata na iste, kao i troškova izvršnog postupka, jer da ga tuženi nije upozorio da nema osnova za pokretanje parničnog postupka u navedenom predmetu Općinskog suda u Lukavcu, i da ga nije upozorio da treba da plati dug firmi

Ovo iz razloga što se pitanje građanskopravne odgovornosti advokata prema stranci (svom vlastodavcu) prosuđuje prema opštim pravilima odštetnog prava koja su sadržana u ZOO, a ne prema odredbama Zakona o advokaturi Federacije BiH kojim je regulisana dužnost advokata da pravnu pomoć stranci pruža stručno i savjesno, u skladu s ustavom, zakonom, Statutom Advokatske komore i Kodeksom advokatske etike advokata Federacije BiH, pa nepostizanje cilja za stranku, tj. očekivanog uspjeha stranke u sporu, samo po sebi nije dovoljno da se zasnuje građanskopravna odgovornost advokata prema stranci (vlastodavcu), a što žalba potpuno zanemaruje.

Prema tome, pravilna je pobijana presuda kojom je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, zajedno sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka, pri čemu je prvostepeni sud, suprotno žalbenim navodima, izvedene dokaze pravilno cijenio, u skladu sa odredbom člana 8. ZPP, i na osnovu takve ocjene dokaza pravilno utvrdio relevantne činjenice za odluku u ovoj pravnoj stvari, i uvjerenje o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja opravdao pravilnim razlozima koje u cijelosti prihvata ovaj sud, a što je u skladu sa odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Na pravilnost pobijane presude nije od uticaja to što tuženi, koji je bio prisutan na glavnoj raspravi, nije saslušan kao parnična stranka iako je bilo određeno izvođenje dokaza saslušanjem stranaka, te što prvostepeni sud u razlozima pobijane presude nije dao posebnu ocjenu nalaza i mišljenja vještaka Aide Jusufović od 09.09.2015. godine koji je dat u predmetu Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 P 098701 12 P. Ovo iz razloga što je prvostepeni sud, i bez saslušanja tuženog, i posebne ocjene navedenog nalaza i mišljenja vještaka, u izvedenim materijalnim dokazima, pobliže navedenim u razlozima pobijane presude, imao dovoljno uporišta za izneseni zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja. Nije od uticaja ni to što u razlozima pobijane presude nije cijenjen nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Senade Jahić, jer je prema podacima spisa dokaz vještačenja u ovom postupku izveden na okolnost visine pričinjene

štete tužitelju od strane tuženog, odnosno na okolnost visine iznosa koji je tužitelj morao isplatiti u izvršnom postupku po prijedlogu tražioca izvršenja ..., protiv tužitelja kao izvršenika, a zaključak o ovoj činjenici mogao se pouzdano izvesti i na osnovu provedenih materijalnih dokaza (uplatnica, dopisa tražioca izvršenja ... i tužitelja kao izvršenika, te rekapitulacije uplata od 20.02.2017. godine) koji su cijenjeni od strane prvostepenog suda, a koje je i vještak koristila prilikom izrade nalaza i mišljenja, a što žalba potpuno zanemaruje.

Neprihvatljivo je i žalbeno ukazivanje na način plaćanja ugovorene kupoprodajne cijene stana iz člana 3. ugovora o udruživanju sredstava broj: 2561/09 od 24.08.2009. godine, jer tužitelj zanemaruje da je zaključenjem Anexa tog ugovora izmijenjen član 3. osnovnog ugovora u dijelu načina plaćanja ugovorene kupoprodajne cijene stana koji je za tužitelja izgrađen. Suprotno žalbenim navodima, pravilan je i zaključak prvostepenog suda da disciplinsko kažnjavanje tuženog zbog propusta u zastupanju tužitelja u naprijed navedenim parničnim predmetima ne znači nužno i građanskopravnu odgovornost, koja se kako je naprijed navedeno prosuđuje prema opštim pravilima odštetnog prava sadržanih u ZOO.

Kako je pobijana presuda rezultat pravilne primjene odredaba parničnog postupka, potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava, neosnovani su žalbeni navodi o počinjenim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 8. i 191. stav 4. ZPP, navodi o pogrešno i nepravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava, kao i navodi da je prvostepeni sud na štetu tužitelja grubo povrijedio njegova temeljna ljudska prava zagarantovana odredbama člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu temeljnih ljudskih prava i sloboda, te da je povrijeđen član 14. iste konvencije jer da je tužitelj diskriminiran u odnosu na tuženog kao i u odnosu na druge građane koji su u pravično vođenim sudskim postupcima uspjeli da dobiju i naplate pričinjenu materijalnu štetu, i da su samim time povrijeđena i imovinska prava tužitelja zagarantovana članom 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju, jer da je tužitelj zbog nezakonitog i nesavjesnog obavljanja advokatske djelatnosti od strane tuženog, bespotrebno morao platiti novčani iznos od 63.438,30 KM, kao i da su time povrijeđena ustavna prava tužitelja zagarantovana odredbama člana I/2, II/2 i 3. tačka e) Ustava Bosne i Hercegovine kojim se garantuje pravo na pravično suđenje, funkcionisanje pravne države i vladavine prava i na temelju kojih se odredbe Evropske konvencije direktno primjenjuju i imaju supremaciju-jaču pravnu snagu nad svim domaćim zakonima u Bosni i Hercegovini. Budući da tužitelj nije uspio u sporu, suprotno žalbenim navodima pravilna je i odluka prvostepenog suda kojom je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka.

Iz naprijed navedenih razloga, valjalo je žalbu odbiti i primjenom člana 226. i 235. tačka 2. ZPP prvostepenu presudu potvrditi u stavu I i III izreke. U neožalbenom stavu II izreke, prvostepena presuda ostala je neizmijenjena (član 221. ZPP).

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Fahira Alić,s.r.